

בשבע בבוקר הם ממקמים את עצמם בספסל מול שני אריות האבן הגדולים. ברקו משתמש בזוג ידיים זריזות כדי להוציא את האקורדיון שלו מתוך ארגזו ישן בצבע טורקז דהוי. הוא חוכך לרגע קל ידיים בהתרגשות. עיניו גומעות במבטן את מורדות העיר העתיקה בואכה הכותל. מיד לאחר מכן הוא מתיישב על הספסל ומצמיד את כלי הנגינה אל חזהו.

שמש בוקר פורסת עליהם חסות, שופכת אור על הכיפה הלבנה שעל ראשו. יוספה מתיישבת לצדו, מתבוננת בו, בקסם שעל פניו. בהילה הזוהרת שעוטפת את ראשו. הוא נדמה בעיניה כמו מלאך. קולו מתנגן לצלילי האקורדיון בעברית מתובלת בספרדית. האושר בעיניו מבעיר ניצוצות של אור גם בעיניה החומות.

זה היה הבוקר השני שלהם בירושלים.

בערב, בדרך חזרה לבת-ים ממשׁיך ברקו לשיר. הם נוסעים ברכב שכור, קטן, עם ריח חדש ולא מוכר והיא, יוספה, יושבת בספסל האחורי, מנסה בכוח לשמור את העיניים פקוחות. היא רעבה ואבא הבטיח להכין לה ארוחת ערב טובה מיד כשיגיעו הביתה. האורות הרחוקים מכלכלים אותה. מזכירים לה את העיר הגדולה בארגנטינה. היא מתגעגעת לאמא פתאום.

הטלפון של אבא מנגן ללא הפסקה. יוספה יושבת לצדו. על השולחן הקטן במטבח יש קערה גדולה וריחנית של מרק תירס מעלה אדים, כמו שרק אבא יודע להכין. היא מתבוננת בצג. זו אורנה ממחלקת הקליטה והעליה. היא רוצה בוודאי לדבר שוב על בית הספר אליו היא אמורה להתחיל ללכת. הלב שלה הולם בחוזקה כשהיא חושבת על בית ספר לא מוכר. על חברות שנותרו מאחור. בטנה רוטנת ברעב. צלצול הטלפון עקשן, מתמשך, הצג מואר ורוטט, אבל אבא כאילו אינו שומע. עיניו נעוצות בנקודה עלומה אי

שם על קיר מסויד בבית קטן בבת-ים.

"אבא, הטלפון שלך. זו אורנה", היא מנסה.

מבטו המעורפל מתבהר לרגע. הוא מחייך אליה.

"איך המרק של אבא, יוספינה?"

"אה, אני עדיין מחכה שתמזוג לי לצלחת", היא אומרת, לחייה סמוקות.

"אה, בטח, איזה אבא מצחיק אני. את יודעת? לפעמים אני שוכח שאת בסך הכל בת שבע. זה בגלל שאת ילדה כל כך טובה". הוא מערבב קלות את המרק עם המצקת, מוזג בזהירות לצלחת שלה.

"תודה, אבא". יוספה קורעת פיסות לחם, מאפשרת להן לצלול במרק הסמיך.

הוא כבר לא שם. עיניו חוזרות לערפול ההוא. ברק יש בהן. נראה כאילו הוא מקשיב בריכוז למשהו שרק הוא שומע. יוספה אוכלת בשקט. לא רוצה להפריע לרגע הזה. טוב שהטלפון השתק גם הוא.

השקט נמשך עוד שעה ארוכה. היא מפהקת ארוכות, תוהה מדוע אבא אינו אוכל, היא אפילו לא בטוחה שהוא הכניס דבר מאכל כלשהוא לפיו היום. יוספה משעינה מרפק על השולחן, מניחה עליו את ראשה. השינה ממחרת לקבל אותה אליה ברוך.

"נו? איך בת ים? יפה? הלכתם כבר לראות את הים?" שואלת אמא, רחוקה, וקולה כל כך קרוב לאוזן.

"לא", יוספה משחקת באצבעותיה, עיניה נעוצות באריה הצבעוני. מיישהו צבע את עיניו בסגול.

"אמא, איזה צבע יש לעיניים של האריות?" היא שואלת.

אמא צוחקת את צחוקה המתגלגל. "יש להם עיניים בדיוק כמו שלך, יוספה, צבע של דבש וזהב. אבל איפה את רואה אריות עכשיו, למען השם?"

"בירושלים, הנה, את שומעת את אבא? הוא מנגן באקורדיון ושר שירים של ירושלים. הנה, תשמעי".

היא מרחיקה ממנה את הטלפון, מקרבת אל ספסל האבן, אל פניו המיוזעות, המאושרות, של אביה. הוא שר וקולו הנעים מתגלגל בסמטאות, נשפך אל השבילים.

"הצלחת לשמוע, אמא?"

"יוספה, תבקשי מאבא שידבר אתי כשיסיים לשיר".

הקול של אמא קצת מוטרד לפתע. הקו מנותק. אולי גם אמא שומעת את הקולות ההם שאבא מקשיב להם בשקט? אולי רק ילדות קטנות אינן יכולות לשמוע? חבל. כי זה נראה לה חשוב מאוד. חשוב יותר מכל דבר אחר. יותר מאוכל וממקלחת ומשינה ומבית ספר. היא מתבוננת לרגע בעצמה. מבעד לסנדלים מבצבצים גרביים שהיו פעם לבנים. כבר שלושה ימים שהיא נרדמת ככה, בבגדיה. שלושה ימים! ופעם, ממש לא מזמן, אבא לא היה מוותר בשום אופן על מקלחת ובגדים נקיים גם אם מאוד מאוד עייפים. היא מעבירה יד בשערותיה. הן דביקות כל כך! אם אמא הייתה רואה אותה. ואורנה שוב מתקשרת. ואבא לא עונה. הוא רק אוסף את האקורדיון אל התיבה המגושמת והם עושים שוב, בפעם המי-יודע-כמה, את דרכם במורד המדרגות אל הכותל.

יוספה מנצלת את הרגע הזה, היא מחייגת לאמא, מגישה לאבא את הטלפון.

"כן רוזה, מה שלומך שם בניכר?"

"אנחנו? אנחנו בסדר גמור. רוזה. אנחנו בירושלים! מה יכול להיות לא בסדר?"

"אורנה יכולה להתקשר. בטח שהיא לא מבינה מה קורה. האם היא חיכתה אי פעם ארבעים ושתיים שנה להגיע לארץ הקודש? יש ליוספה עוד מאה ועשרים שנה ללמוד. יש דברים הרבה יותר חשובים כרגע. לא. אנחנו לא יכולים להפסיק להגיע לירושלים. העיר הזאת קוראת לי, מושכת אותי עם חושים חזקים מאוד. יוספה ואני צריכים עוד כמה ימים כדי להירגע מהעלייה לארץ. רוזה. למה את דואגת? אי פעם אכזבתי אותך? אנחנו מחכים לך. יוספה מתגעגעת. מסתבר שחודשיים זה הרבה זמן. טוב, רוזה הגענו לכותל. אי אפשר לדבר כאן חולין". הוא אפילו אינו ממתין לתשובתה. מנתק. צועד קדימה במהירות.

והיא צמאה כל כך. בקושי נגררת אחריו. ומצחה כואב, לוחט מחום השמש.

כשהיא פוקחת את עיניה, היא מופתעת לגלות כמה פרצופים מעל ראשה. גברת אחת מרימה אותה לפינה מוצלת, שוטפת את פניה, מגישה לה בקבוק מים.

"יוספה, את בסדר?" אבא שלה כמעט בוכה.

"איך בסדר?" נוזפת בו גברת הדורה נוספת. "תראה איך היא אדומה. הילדה מיובשת לגמרי". מבטה של הגברת מודד אותה מכף רגל ועד ראש. יוספה מתביישת פתאום ממבטה הבלתי מרוצה של הגברת. "קח אותה הביתה", היא מצווה על ברקו בפטרונות מרגיזה.

הם צועדים בלהט השמש לחניון ממילא, נוסעים הביתה מוקדם מהרגיל.

אבא שלה שותק לכל אורך הדרך. אולי נגמרו לו השירים? הם עוצרים במאפיה בת-ימית ענקית, ויוספה ממלאת שלוש שקיות גדושות בכל טוב ארץ ישראל ובוחרת גם שני בגטים ריחניים.

בערב, כששניהם רעננים ושבעים, ומזגן מנשב עליהם קרירות מרגיעה, מגלה לה אבא את הסוד הגדול.

יוספה איננה יודעת בדיוק מהו 'משיח'. בגן בארגנטינה הן שרו כל יום לאחר התפילה 'אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח', אבל היא אף פעם לא חשבה על המילים.

היא בטח לא ידעה שיום אחד אבא שלה. שלה! יקבל את התפקיד הזה.

"משיח הוא מלך", אומר לה אבא, קולו נמוך וצרוד ועיניו משוטטות בחלל הסלון. אינן מתמקדות בעיניה כמו תמיד. הוא קם מהספה. מתהלך לכאן ולכאן.

"משיח זה תפקיד מאוד מחייב. אם הוא מקבל את הפקודה לקום ולגאול את עם ישראל, הוא צריך לעזוב הכל. להיות שקוע אך ורק בזה. חוץ מזה הכל שטויות והבלים. את מבינה יוספינה? ואני... אני שמעתי את הקול הזה. הוא מדבר אלי. כל הזמן. קורא לי לקום לגאול את עם ישראל. הגיע זמן הגאולה. כך הוא לוחש לי שוב ושוב. קום בן אדם. קום ברקו ותעשה מעשה. אבל!"

הוא עוצר לפתע על מקומו. מבטו מתחדד. "אסור שאף אחד יידע עדיין. זהו סוד מוחלט. רק את יודעת כי את... את כאן איתי. כמו העוזרת של המלך. עוד מעט ממש, ייבנה בית המקדש על ההר מעל הכותל. ואת... את תעלי איתי יחד להר ה'".